

Número 83

Publicació de la Fundació Privada BetàniaPatmos

Època 2a Any XXVIII Tardor 2014

PARLEM-NE

Sumari

3	Entre la torratxa de BetàniaPatmos i l'skyline de Shanghai	FORMEM PERSONES L'educació visual i plàstica a les primeres etapes de l'ensenyament La robòtica al servei de l'aprenentatge Barcelona... Hangzhou!	REFLEXIONS Home i societat Es manipula la informació? Els valors d'un estudiant vitalici
13	INTERVIEW WITH... Our representatives at the UN. MUNOG 2014	LA VIDA A L'ESCOLA No fou un adéu, sinó un arreveure	L'ALUMNE ESCRIU... Una paraula és una paraula és una paraula
18	ENS UNEIX BETÀNIPATMOS La Pedra Alba. Un símbol sòlid a l'Escola BetàniaPatmos Diàlegs. Un espai de trobada dels antics alumnes de BetàniaPatmos	ACTIVITATS Aprenentatge, estratègia i raonament Noves propostes per a antics alumnes i familiars	

PARLEM-NE

Fundació Privada BetàniaPatmos
C. Montevideo, 13
08034 Barcelona
Tel. 932 521 900
www.betania-patmos.org
info@betania-patmos.org

Director de la Fundació

Ricard Pol

Consell de redacció

Pilar Gallardo, professora de Llengua i Literatura castellana
Natàlia Camí, mestra d'Educació Infantil
Eva Macau, responsable de Comunicació i Imatge
Ana Leeds, mestra d'Educació Primària
Albert Costafreda, membre de la Comissió de comunicació de l'Associació de Mares i Pares

Assessorament lingüístic

Pilar Gallardo

Disseny de portada i contraportada

Josep Àngel Gan, professor d'Educació Visual

Disseny i compaginació

Pixtin, estudi de disseny i comunicació

Tiratge

2.000 exemplars

Entre la torratxa de BetàniaPatmos i l'skyline de Shanghai

Jacint Bassó i Parent, director docent

A Rafael Patxot i Jubert

Un dels diàlegs més sorprenents del segle XIX és el que va escriure Jacint Verdaguer sota el títol «Los dos campanars» on poetitza una conversa monumental entre els campanars pirinencs de Sant Miquel de Cuixà i Sant Martí del Canigó, versos que poc després Verdaguer va decidir que fossin l'epíleg coral del seu gran llibre, un tancament que canta la força de l'amistat i la perennitat d'allò immutable. Tinc el convenciment que Rafael Patxot i Jubert, aquest altre personatge irrepitible que cada cop coneixem més gràcies, entre d'altres, al professor Xavier Ciurans, coneixia aquest diàleg entre els dos campanars romànics ideat per Verdaguer. Patxot era un home llegit; la seva biblioteca, a banda d'un fons científic molt important, contenia bona part de la literatura del dinou, l'europea i la catalana, aquesta última produïda en bona part sobre la plataforma de la Renaixença.

Carrers més amunt de la seva biblioteca, imagino Rafael Patxot passejant tot de matins i tot de vespres per la finca de Pedralbes. Allà, Patxot hi volia construir un edifici singular, un espai per a la solitud (i potser els planys!) i per a l'observació del cel i els esplèndids fenòmens que s'hi representen gratuïtament i diàriament. Aquest edifici és la torratxa situada a la part alta de l'Escola BetàniaPatmos on, en aquell moment, fa un centenar d'anys, no hi havia cap altra construcció pròxima sinó el Monestir de Santa Maria de Pedralbes amb el seu campanar com a punt culminant. Sabem, per la documentació conservada a l'arxiu històric de Sarrià i de Sant Gervasi, que la torratxa va construir-se molt probablement el 1920, d'acord amb els plànols de l'arquitecte Albert Juan i Turner i l'aprovació intensa de Patxot.

La pregunta resulta inevitable: hi ha alguna mena de diàleg, estètic i moral,

entre aquestes dues edificacions, el campanar i la torratxa?

La resposta és sí. El campanar del Monestir és octogonal; la torratxa també ho és fins allà on li permeten les necessitats pràctiques de l'obra, una sala poligonal oberta als quatre punts cardinals, amb àmplies obertures sobre la ciutat de Barcelona, mar i cel, i uns petits recambrons dedicats a qüestions domèstiques. Una torratxa poc alta, sense cap pretensió d'altivesa, tocada, encara que molt breument, pels últims ressons del modernisme arquitectònic que Patxot també va viure de primera mà. L'engorrot dels núvols va enclavar aquí un altre diàleg, aquest molt menys conegut, entre els hostes civils de la torratxa i la comunitat religiosa del Monestir, un joc dialèctic entre l'observació científica i la meditació espiritual, l'equilibri necessari entre l'home i el paisatge, entre allò que es trepitja i allò que es pensa.

Le Corbusier, un dels creadors contemporanis que més ha escrit sobre aquestes coses, vull dir, sobre la relació entre l'home i l'espai arquitectònic, va visitar Barcelona l'any 1928. En aquesta visita, després en faria d'altres, va pujar al Monestir de Pedralbes per conèixer aquest edifici emblemàtic del gòtic català. En la conferència pronunciada al Saló de Cent, una altra joia del gòtic català, va expressar la seva sincera admiració pel Monestir davant la seva moderna i proporcionada simplicitat arquitectònica.

Arran de les seves estades a Catalunya, Le Corbusier coneixeria Josep Lluís Sert, autor entre moltes altres obres (entre elles alguna escola) de la Fundació Miró a la muntanya de Montjuïc. En aquest edifici també hi ha una mena de torre, una altra talaia sense pretensions excessives. Des de l'edifici

projectat per Sert, amic de Le Corbusier i de Joan Miró, es veuen el campanar de Pedralbes i la torratxa de BetàniaPatmos. Aturem-nos i escoltem: torres, campanars, talaies i miradors com una gran capsa sempre oberta, plena d'ecos i de ressonàncies, llocs que parlen entre ells perquè algunes persones els han pensat i construït perquè altres persones els puguem admirar i sentir, una gran conversa coral, mesurada, proporcionada, humana.

Escric aquesta nota en homenatge a Rafael Patxot i Jubert a l'habitació d'un hotel de Hangzhou impactat per la visita que ahir vam fer a la ciutat de Shanghai, gràcies a un intercanvi acadèmic entre Greentown Yuhua School i la nostra Escola. A dins de les pupil·les tenim gravat l' del centre financer de Shanghai, per als xinesos el cor financer de tot el món. L'espectacle és fascinant, tant si el veus des d'un altre mirador famós, la Torre Perla Oriental, com si el mires a peu pla: ultrarquitectura de ciència ficció, tecnologia contra el centre de gravetat i neocromatisme neoxinès per a edificis de centenars de metres i formes hiperbòliques.

Ara les preguntes també resulten inevitables: aquests edificis del segle XXI dialoguen o reaccionen entre ells i contra ells?; si parlen entre ells, de què parlen?; i si no parlen entre ells, què criden? O és que, simplement, estableixen les grans converses del futur immediat?

Veig Jacint Verdaguer, Rafael Patxot, Le Corbusier, Josep Lluís Sert i Joan Miró drets a la coberta d'un vaixell sobre el riu Huang Pu Jiang, envoltats de turistes perplexos, fent milers de fotografies amb els mòbils, els iPads i alguna càmera. Què en dirien els cinc de tot plegat? De moment sembla que callin, ells, que, per a nosaltres i tot el segle XX, han estat imprescindibles.

Formem persones

L'educació visual i plàstica a les primeres etapes de l'ensenyament

Marta Fíguls, mestra d'Educació Infantil; Toni Ejarque i Esther Gassol, mestres d'Educació Primària

Els bagues són una ètnia de la costa de la República de Guinea. Entre ells, com entre la majoria d'ètnies africanes, els xamans tenen un paper molt important que els ve donat en gran part perquè poden percebre la realitat de manera diferent a la resta, tenen el poder de veure el món dels esperits i s'hi poden comunicar. Però per a la societat baga els xamans no són els únics capaços de mirar diferent... Els seus nens i nenes també tenen aquest poder, poder que perdran després del ritus de pas que els convertirà en adults.

És precisament perquè reconeixem, valorem i acompanyem aquesta mirada diferent dels nostres nens i nenes que a les etapes d'Infantil i de Primària fa temps que estem replantejant l'àrea d'educació visual i plàstica. Volem preservar aquesta màgia que resideix en l'ull de l'infant i volem que es conservi el màxim possible el seu poder transformador.

L'EDUCACIÓ VISUAL I PLÀSTICA A L'ETAPA D'INFANTIL

Tocar, mirar, oïr, escoltar, tastar... és la manera que tenen els nens de conèixer el món que els envolta i és així com interactuen amb ell. Precisament el llenguatge plàstic és un dels àmbits on intervien tots aquests sentits.

Des de l'Escola provoquem l'exploració i l'observació de l'entorn per fer-los adonar, en primer lloc, de les diferents qualitats dels elements amb els quals experimenten i, en segon lloc, de les conseqüències de la seva manipulació, tot plegat per crear una memòria sensorial que després els servirà per il·lustrar allò que volen expressar. A més, posem a l'abast dels nens diferents materials i eines (no precisament artístics, com la xocolata, la farina, la gelatina, les serradures...) per donar el màxim d'experiències amb diferents textures perquè puguin potenciar la creativitat descobrint les seves possibilitats.

A l'Educació Infantil l'expressió plàstica l'entendem com un medi de comunicació de vivències i sentiments que es duen a terme jugant. Tot sovint podem veure nens fent camins al terra amb pals o pedres, creant volums amb sorra humida amb les galledes del pati, o buscant l'equilibri per fer una torre infinita de peces. Estan jugant i alhora estan creant espontàniament. Tots els processos mentals, així com les decisions que pren quan es-

tan creant, són més importants que el resultat final.

En un primer moment, les seves produccions estaran envoltades per una certa màgia en descobrir que hi ha una relació entre el gest i el gorgot que queda en el paper. Això els desconcerta, però els agrada. És pur plaer. Estan jugant.

De mica en mica, però, aniran elaborant creacions plàstiques intencionades que seran més representatives i comunicatives. Les imatges mentals acabaran plasmatades en diferents suports i s'aniran apropant al món simbòlic dels adults.

També els donem a conèixer diferents artistes i les seves obres, realitzades amb diferents tècniques, materials i formats perquè puguin utilitzar-les en les seves creacions i alhora vagin despertant certa capacitat estètica.

En definitiva, busquem que l'infant equilibri pensament i emocions a partir de la seva capacitat artística.

L'EDUCACIÓ VISUAL I PLÀSTICA A L'ETAPA DE PRIMÀRIA

En el món-pantalla en què vivim on passen constantment per davant dels nostres ulls in comptables imatges, estímuls i reclams en forma d'emoticones, logos, publicitats... cal entrenar l'ull, cal educar-lo perquè funcioni de manera més ràpida, més crítica i més eficient. A més, s'ha d'aprofitar aquesta mirada diferent de què abans parlàvem i s'ha d'entendre més que mai que el llenguatge visual és un llenguatge central i vehicular, un llen-

guatge que els nens i nens han de poder no només comprendre amb garanties sinó també poder-lo utilitzar en tot el seu potencial creatiu i d'expressió.

En definitiva, a l'etapa volem anar refermant les primeres pedres de la cultura visual dels nostres alumnes i estem treballant en aquesta direcció perquè, a diferència del que passa amb els adults bagues, preservin la màgia de la seva mirada i, en un futur, puguin seguir utilitzant-la per al seu èxit personal i per al benefici col·lectiu.

La plàstica ens ajuda a expressar-nos

A Primària, des de fa un temps, caminem cap a una plàstica que ensenyi els nostres alumnes a observar el que ens envolta i expressar la seva opinió sobre el que observem. D'aquesta manera, amb les nostres opinions també estem treballant altres aspectes com l'autoestima (la meua opinió és important), els sentiments (expressar-los i respectar els sentiments dels altres), la pròpia identitat (qui sóc i què m'agrada)...

Com podem aconseguir que els nostres alumnes treballin aquests aspectes i, a més, gaudeixin de les creacions que fan i del procés que han seguit per fer-les? Fent-los propostes que els permetin expressar les seves idees i treballar en equip per aconseguir portar-les a la pràctica.

Un exemple d'aquesta nova manera de fer és el projecte que van fer els alumnes de 2n de Primària el curs passat sobre Keith Haring. En un primer moment vam investigar sobre qui era Haring i com eren les seves creacions (aprendre a conèixer). Vam estar observant amb atenció algunes de les seves creacions tot preguntant-nos: què creus que passa en el quadre que observes? (aprendre a mirar).

Tot seguit, vam fer que un quadre de Haring cobrés vida i van expressar-se lliurement amb el propi cos, reproduint

figures i moviments que feien els personatges del quadre. L'objectiu fou plasmar les seves siluetes en moviment en un quadre gegant que van elaborar entre tots (aprendre a fer).

A continuació, havien d'imaginar, i posteriorment reproduir, una creació pròpia sobre una situació quotidiana amb estil Haring (aprendre a inventar). En acabar les seves creacions, les van exposar i els seus companys havien de dir què creien que havia volgut fer l'autor del quadre en la seva creació. Després l'autor explicava la seva idea i comprovaven si es corresponia amb el que havien dit (aprendre a apreciar). Finalment, alguna classe

va poder fer una creació en volum i mostrar-la als seus companys.

Amb aquesta metodologia volem aconseguir que la plàstica sigui un espai d'expressió que ens permeti mostrar allò que som i allò que som capaços de fer, alhora que aprenem a entendre que tots som diferents però igual d'importants.

Formem persones

La robòtica al servei de l'aprenentatge

Esther Gasol, Sílvia Suñer i Nivard Arboix, mestres d'Educació Primària

Des de fa un temps, l'Escola Betània-Patmos està apostant fort per la introducció de la robòtica al món de l'ensenyament donades les grans possibilitats que brinda la seva aplicació. Exemple d'aquest fet el teniu al darrer *Parlem-ne*, on s'inclouia un article en què s'explicaven alguns aspectes de la implementació de la robòtica a Secundària, entesa com a una oportunitat per treballar-la canalitzant coneixements multidisciplinaris.

Pel que fa a Primària, els robots també han vingut per quedar-s'hi. És tal l'expectació que han creat i les possibilitats educatives que ens ofereixen que s'ha decidit apostar per una proposta didàctica que inclogui tots els nivells i diverses matèries.

Durant el passat curs 2013-2014, els alumnes de 4t EP van estar treballant amb els reptes que els professors els plantejaven amb llenguatge de programació Scratch. Els alumnes de 5è EP, per la seva banda, van dur a terme un projecte final amb la programació de robots Lego Mindstorms NXT, tot treballant paral·lelament els llenguatges Scratch i Enchanting.

Per a aquest curs 2014-2015, la nostra proposta és variada i més ambiciosa. D'una banda, els alumnes de cycle inicial rebran la visita dels Bee-bot, petits robots en forma d'abella. Aquests companys els introduiran al món de la robòtica proposant-los petits reptes divertits i engrescadors que els ajudaran a interpretar i expressar amb claredat i precisió informacions, dades i ordres, i a desenvolupar processos de pensament com la inducció o la deducció. Els alumnes de 3r treballaran la creativitat i el raonament a través de les apps Fix the Factory i My Doodle Game. Pel que fa als alumnes de 4t i 5è, seguiran amb el projecte d'Enchanting que ja van iniciar el curs anterior. I, finalment, els alumnes de 6è s'iniciaran amb el programa Lego Mindstorms NXT.

Amb aquesta proposta es vol continuar

caminant cap a una escola que aposti pel desenvolupament del raonament lògic, fomenti el treball en grup per buscar solucions creatives i potencii la iniciativa dels alumnes, convertint-los en els protagonistes del seu propi aprenentatge amb l'acompanyament del mestre com a mediador del procés. En aquest sentit, la robòtica ens ofereix un marc ideal on els alumnes podran desenvolupar, experimentar i compartir coneixements de forma activa, tot posant els robots al servei de l'aprenentatge.

Barcelona... Hangzhou!

Victòria Bou, alumna de 2n de Batxillerat

Dues setmanes ja? Aquesta era la pregunta que ens fèiem tots a l'avió de tornada. Han estat dues setmanes que ens han aportat massa coses com per descriure-les en un parell de pàgines. Mentre estàvem allà no podíem assimilar que érem a tants kilòmetres de casa i el que no sabem és que en aquell país desconegut a l'altra punta del món que anomenem Xina trobaríem una segona família.

Tots recordem amb emoció l'arribada i benvinguda al Yuhua Greentown School. Després de quasi un dia sencer tancats a un avió estàvem esgotats, però ens era impossible tancar els ulls. Estàvem a Xina. Tot era nou per a nosaltres; havíem de captar tot el que ens trobàvem. Així, el cansament va desaparèixer per complet; podíem aguantar qualsevol cosa, volíem assabentar-nos de tot, anar a tot arreu i conèixer tothom. I en arribar a l'escola la realitat va superar la ficció per una vegada.

Només en entrar, ens vam trobar els nostres nous companys i alguns de l'any anterior, tots ells amb cartells de benvinguda i un somriure a la cara; se'ls veia feliços. No vam poder evitar emocionar-nos amb tal panorama. Al principi quasi no ens atrevíem a sortir de l'autocar: estàvem intentant assimilar totes aquelles cares. Ja, fora, però, les presentacions, les abraçades i els somriures foren constants. Acabàvem de conèixer els nostres guies de les pròximes setmanes, guies que van esdevenir molt més.

Els primers dies a casa dels nostres amfitrions van ser molt estranys. Teníem sort de comptar amb unes famílies ben acomodades que tenien pisos no tan diferents als que podríem trobar a Barcelona. El més xocant, però, van ser els hàbits: els horaris, la manera de menjar... Certament ens va costar acostumar-nos-hi. És clar, a l'endemà, tots comentant entre nosaltres tot el que ens havia passat el dia anterior!

Malauradament no passàvem tant de temps amb els nostres companys xine-

sos. Els primers dies, als matins, sempre tenien programada alguna classe per a nosaltres. Probablement vam començar per una de les millors activitats que podríem haver fet, tai-txi, una pràctica completament nova per a nosaltres de la qual vam sortir entenent molt més la filosofia xinesa, el seu pensament i la seva cultura, tot gràcies al mestre que ens va guiar.

Després de dinar, a les 11 o 12 del matí, com és costum allà, vam poder gaudir del Mercat de la seda de Hangzhou, que ens va encantar, sobretot l'ambient que s'hi respirava, amb els fanalets penjant dels arbres i la gran porta d'entrada. Hi vam trobar articles típics xinesos de tota mena, ens vam poder acostumar als yuans (la moneda del país) i vam interactuar amb la gent local com vam poder, amb una barreja estranya entre català, anglès, gestos i calculadores.

Al dia següent vam assistir a una classe per aprendre l'art del te, tot un ritual on cada pas era crucial per a la preparació d'aquesta infusió. Ens vam sorprendre de la solemnitat de la mestra en ensenyar-nos-el. Què patètics semblàvem tots intentant-la imitar! Un parell de nosaltres va tenir la sort de fer l'aprenentatge vestits amb la indumentària tradicional xinesa.

Però aquell dia no acabà aquí. A la tarda vam visitar un dels llocs que més ens va enamorar del viatge, el Yunxi Bamboo Habitat, un parc natural de bambú preciós on vam trobar gent de tota mena i, després de practicar el que es podria considerar un dels esports nacionals (el tir amb arc), vam anar al Museu d'Història de Hangzhou.

Un dels dies més destacats de la setmana va ser dissabte, perquè no teníem cap activitat organitzada i fèiem vida amb els nostres companys, cosa que ens va permetre conèixer d'una manera més lliure el país i, per descomptat, conèixer el nostre company.

Diumenge va ser un dia molt intens.

Vam participar a la cerimònia d'obertura de l'International Festival, tres dies en què comitives de països d'arreu del món es troben a l'escola per intercanviar cultures i mostrar-se al món. També nosaltres hi vam participar amb un factor sorpresa: vam donar a conèixer els castellers i la veritat és que, modèstia apart, no ens va quedar tan malament.

Un d'aquells dies de celebració vam anar a visitar l'escola de primària de Greentown, la Qinquin School, on vam tenir la sort de coincidir amb un festival en què tots els infants es guarnixen amb diferents indumentàries i fan activitats per mostrar-les a les seves famílies. Fou un dels moments més memorables del viatge quan ens van oferir vestir-nos com ells i passejar-nos per l'escola aprenent les activitats que ells mateixos ens ensenyaven. Per un dia vam ser models de passarel·la o ballarins molt ben acompanyats!

Dimecres ens van preparar una altra activitat que mai no oblidarem. Vam anar al temple budista Lingyin. Passant per coves amb figures budistes esculpides a la roca ja fa segles i passejant entre monjos, vam arribar a l'interior del temple, on ens van donar encens i ens van ensenyar a resar correctament. No podríem creure l'espectacularitat de les figures, el detall, la bellesa de totes elles. Ens vam deixar endur tant per la fe de tota aquella gent com per la felicitat que mostraven les seves cares.

I després el ritme del dia no va decaure; vam gaudir d'un dels llacs més famosos de la Xina, el West Lake. Sabíem que era l'orgull de Hangzhou, però no ho vam entendre fins que no vam ser-hi. Vam passejar pels seus jardins i vam agafar una barca que ens va portar a veure les espectaculars vistes de la ciutat, a escoltar les seves llegendes, a gaudir de la seva flora i a contemplar l'*skyline* de la ciutat.

Aquella passejada en vaixell fou un gran acomiadament de Hangzhou, ja que, per un parell de dies, juntament amb un xofer, un guia i una professora del Yuhua, ens vam desplaçar a Shanghai, on, només arribar, després d'unes tres hores de cotxe, vam pujar a la tercera torre més alta del món, la Torre Perla Oriental. Crec que no oblidarem la sensació de vertigen que experimentàvem en veure les increïbles vistes de la ciutat als nostres peus o com se'ns tapaven els oïdes per la velocitat amb què pujàvem a l'ascensor. Seguidament vam baixar fins al Jardí Yuyuan, on vam poder passejar per edificis tradicionals xinesos ocupats per botigues turístiques o parades de menjar xinès. Aquella mateixa nit vam agafar un petit creuer que ens va passejar pel riu, des d'on vam poder veure les immillorables vistes de la ciutat il·luminada amb els seus espectaculars gratacels.

A l'endemà vam visitar un dels llegats de l'Exposició Universal de la ciutat el 2010, concretament la coneguda *Corona d'Orient* per la seva magnífica es-

tructura, edifici que ens va deixar a tots fascinats i que s'ha convertit en un museu dedicat a l'art xinès. Després de dinar, ens vam acomiadar de Shanghai des d'un mirador i, amb molta pena, vam tornar cap a Hangzhou sabent que era l'inici de la fi del viatge.

El dia següent era dissabte, així que, de nou, teníem dia lliure amb la família. Aquella nit i el dia següent els recordarem tots amb molta nostàlgia. L'ambient ja no era el mateix quan diumenge vam arribar a l'escola amb les maletes. Més abraçades que de costum, un silenci estrany... Només en pujar a l'autocar –visitariem el Museu del te, que, certament, no vam poder gaudir en pensar que era l'últim dia–, tothom es va posar en tensió. Volíem restar amb els nostres gaudint i creant nous records, cosa que vam poder fer a la tarda.

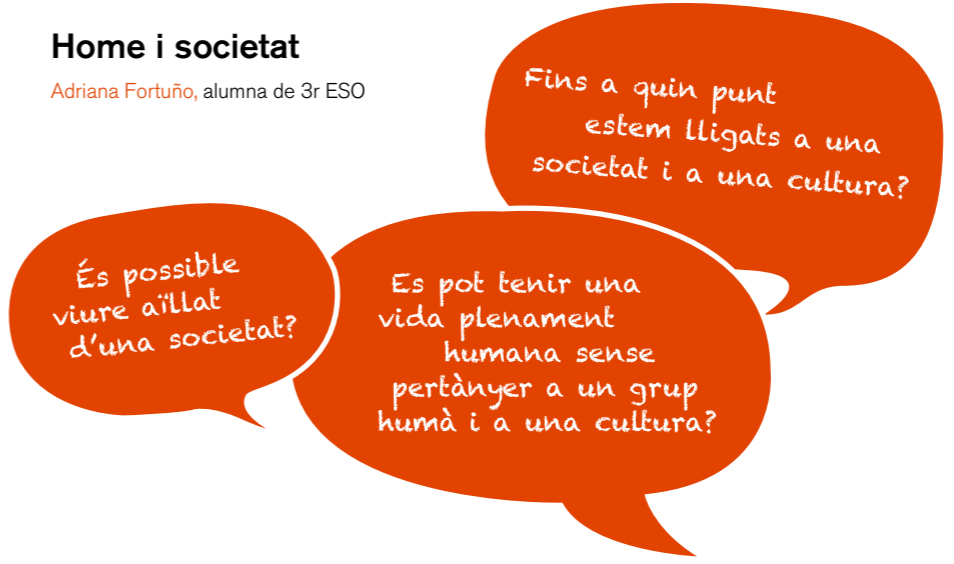
Però tot no dura per a sempre. Havíem de marxar. Una foto tots plegats, la plorera... Ningú no volia acomiadar-se; havíem compartit massa experiències amb aquella gent, que s'havia convertit en part de nosaltres i nosaltres en part d'ells, en la gran família que avui encara perdura. Com agrair-los tot el que ens van donar en aquelles dues setmanes! Des de l'autocar ens dèiem adéu com podríem, intentant asserenar-nos, cosa, però, impossible. D'anada cap a l'aeroport, no se sentia una mosca. Tots recordàvem. Amb els ulls encara vidriosos veiem com feia vida la ciutat que tant ens havia emocionat i ens preguntàvem quan hi tornariem.

És impossible resumir quinze dies en tan poc espai. No és just resumir-ho, perquè ha estat un aprenentatge constant amb cada detall. I ja fos mirant per la finestra del cotxe o estant tot un dia a l'escola, no paràvem de sorprendre'ns amb tot el que veïem. I per tot això estem profundament agraïts a tots els que han fet possible aquesta experiència, i esperem que hagi servit per crear un sòlid vincle entre xinesos i catalans. Almenys, per part nostra, donem per segur que la nostra amistat serà duradera.

Reflexions

Home i societat

Adriana Fortuño, alumna de 3r ESO

Una de les característiques dels éssers humans és que, tot i que som uns sis milions, no n'hi ha dos d'iguals. El caràcter marca la persona: n'hi ha de més amables que altres; n'hi ha de menys cruels que altres; n'hi ha de més sensibles; n'hi ha de més sociables i n'hi ha de més reservats. Tanmateix, cap d'ells és capaç de viure totalment sol perquè, encara que no vulguem, ens necessitem.

Les persones, o més ben dit, els éssers humans no neixen, es fan durant el que s'ha anomenat procés d'humanització. Així, per ser pròpiament «éssers humans» necessitem conèixer un cert codi de conducta i adquirir uns importants valors personals els quals només

és possible aprehendre convivint i aprenent d'altres éssers humans.

Ens descrivim com animals socials, però no només perquè vivim en societat ni perquè necessitem dels altres per resoldre les nostres necessitats primàries; som socials perquè necessitem dels altres humans per construir-nos com a persones. Aristòtil va dir que només els déus i les bèsties són capaços de viure completament sols. Per fer possible que l'ésser humà desenvolupi la paraula, la discussió ètica, la reflexió... necessita ser en una societat.

Tots ens hem preguntat més d'un cop si seríem capaços o no de viure totalment aïllats de l'entorn. Una possible resposta

a aquesta curiositat ens la brinda la novel·la *Robinson Crusoe*, de Daniel Defoe, en la qual un naufrag s'aïlla de la societat en una illa deserta. La conclusió a la qual arribem en llegir-la reafirma la meua opinió: seguint la nostra naturalesa, no som capaços de viure sense contacte amb altres de la nostra espècie. Penseu-hi: el coco que el protagonista adorna com si fos una persona i amb el qual parla és en realitat la seva projecció de la societat, aquella que li fa falta per viure.

Una altra autoritat que dóna suport als meus arguments, Kant. El filòsof alemany sostenia que la sociabilitat i la insociabilitat humanes s'equilibren, és a dir, la necessitat de viure protegits per unes lleis col·lectives modera les tendències individualistes. És a dir, només la societat fa possible la vida humana, el saber, l'ètica i la política..., d'una banda, però, de l'altra, l'individu es mou cercant el seu propi benefici.

En definitiva, com a conclusió final, no podem viure sense estar en continu contacte amb aquesta polis que formem els éssers humans.

Reflexions

Es manipula la informació?

Maria de la Torre, alumna de 4t ESO

El passat dijous 24 de setembre el diari *El Mundo* publicava una notícia que em va semblar interessant no tant pel seu contingut, ja que desgraciadament és un tema amb el qual convivim diàriament, tot i que no sigui la realitat que nosaltres vivim, sinó per la importància que el mateix diari li atorgava.

La notícia en qüestió duia com a titular: «Piden en los juzgados la nulidad de 500 desahucios». En resum, explicava que a Catalunya 500 persones demanaven en el jutjat la nul·litat de diferents procediments d'execució hipotecària, ja que, com explicava la portaveu de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, el desnonament és una vulneració dels drets humans.

El mateix dia la portada del diari la protagonitzava una notícia esportiva i l'article abans esmentat ocupava solament el terç d'una pàgina, fet que provoca que el lector no hi pari temps a

llegir-la, i, d'aquesta manera, no s'asabenti d'un problema tan real i important en el nostre país.

Llavors em plantejo una evident qüestió. Realment la victòria d'un equip de futbol és més significativa a nivell social que el fet que 500 habitants, entre ells famílies senceres, es quedin sense llar i sense un lloc on viure? De veritat som les persones tan manipulables com perquè puguin variar les que haurien de ser les nostres preocupacions vitals?

Un cas similar és el que últimament ocupa tots els titulars, la propagació de l'èbola, malaltia que és una realitat per a la població africana des de fa ja molt de temps i de la qual no n'havíem sentit parlar als mitjans de comunicació fins que no ha començat a significar un problema per a nosaltres, els occidentals.

Crec que tot això no és més que un exemple de l'evident canvi de planteja-

ment d'aquest que diuen quart poder, que ja no pretén informar objectivament sinó que té com a objectiu vendre notícies sense tenir en compte la seva repercussió. Actualment tant la premsa escrita com els mitjans audiovisuals són una de les principals fonts d'informació de la població; per tant, tenen un paper clau en l'educació dels seus lectors i, per extensió, de la ciutadania. Com és evident, la forma d'expressar un mateix fet pot canviar l'opinió del lector molt significativament segons les intencions que pugui tenir l'autor de la pròpia notícia, fet que influeix directament les persones o espectadors, que molts cops treuen conclusions envers un fet que no s'ajusta a la realitat.

En definitiva, la meua opinió al respecte és clara: ni els mitjans audiovisuals ni la premsa escrita haurien de fer judicis de valor, perquè el seu objectiu és informar sobre un fet i explicar una realitat sense donar opinions o valoracions pròpies.

Els valors d'un estudiant vitalici

Xavier Ciurans, cap del departament d'Arts i Humanitats

Thomas von Kempen (1380-1471) va ser un místic alemany que va viure amb intensitat l'aparició d'un pietisme individual i una meditació personal a l'Europa de la baixa edat mitjana. Kempen, més conegut amb el cognom llatinitzat de Kempis, va esdevenir famós per haver redactat un llibre divulgadíssim que dugué per títol *Imitatio Christi*. Una de les moltes frases que va escriure fa, en una versió més o menys fidel a l'original: «Per molt que sàpigues, és molt més el que ignores». Aquesta frase ens és coneguda, oi?»

Els textos de Kempen van sobreviure al seu autor i alguna edició d'un dels seus llibres va arribar a les mans d'un jove català, fill d'una família benestant de Sant Feliu de Guíxols, aficionat a l'astronomia i a la meteorologia, al cap de molts segles. Aquell home es deia Rafael Patxot i Jubert (1872-1964). El científic *amateur* es va enamorar de la sentència de Kempen, tant, que la va fer gravar a la porta de casa seva, al passeig de Mar de Sant Feliu, i després la va incorporar a l'ex-libris que va encarregar al pintor i gravador Alexandre de Riquer (1856-1920), amb el qual va marcar els volums de la seva estimadíssima biblioteca. Avui la mateixa frase ideada per aquell místic alemany del període medieval es pot trobar a la pàgina 36 de l'Agenda de l'Escola Betànica Patmos per al curs 2014-2015. Per què? Parlem-ne.

Cada dia els professors de l'Escola intenten explicar centenars de coneixements als infants i joves que omplen les classes de l'antic Clos Montserrat. De ben segur que aquests nois i noies queden embafats de teories i pràctiques per a les quals, aleshores, senten un interès més aviat escàs. Potser, en altres casos, els mestres i professors aconsegueixen despertar una engrescadora fam de coneixements. Tant de bo. El fet és que, més tard o més d'hora, els estudiants s'adonaran que només els han ensenyat una petita part de tot

el que poden arribar a aprendre. Descobriran que mai no s'arriba a conèixer tot de res. Veuran que, per molt que sàpiguen, és molt més el que ignoren i que, per tant, sempre, sempre, hauran d'aprendre.

Ben aviat el científic Patxot també se'n va adonar i, malgrat que va treballar tota una vida per ampliar els seus coneixements i el dels altres, no va poder eludir la implacabilitat del judici del místic alemany. Aquest valor no és una qüestió menor. És una bona divisa per a tots els actors que integren qualsevol comunitat educativa, perquè ens proporciona una humilitat alligadora. Aquest és només un dels valors que la figura de Rafael Patxot i Jubert ens ha transmès. N'hi ha més.

Rafael Patxot sempre va saber que era un ignorant de moltes qüestions i també va comprendre que hi havia altres persones que en sabien molt més que ell. La capacitat d'envoltar-se de col·laboradors excel·lents fou una de les grans virtuts d'aquell mecenes emporanès. La llista de personalitats amb les quals treballà o a les quals va impulsar és impressionant: el mateix Alexandre de Riquer i Ynglada (1836-1920), el poeta Joan Maragall i Gorina (1860-1911), el científic Eduard Fontserè i Riba (1870-1970), l'activista Francesca Bonnemaison i Farriols (1872-1949), el juriconsult Francesc Maspons i Anglès (1872-1966), el polític Ventura Gassol i Rovira (1893-1980) o l'arquitecte Josep Danés i Torras (1891-1955) en són només uns pocs i extraordinaris exemples.

La capacitat de generar un equip i de reconèixer, impulsar o unir talents va ser una de les característiques d'un home que va invertir temps, esforços i diners per tal que els altres es dediquessin a reduir la distància entre el que sabem i tot allò que ignorem.

Si els alumnes de l'Escola aprenen que, a banda de desconèixer moltes coses, poden ser millors si saben envol-

tar-se de talent, hauran aconseguit uns nois i unes noies més intel·ligents. Aquest és un altre dels valors que la persona i l'obra de Rafael Patxot i Jubert és capaç d'inspirar. Però encara n'hi ha més.

Els savis que en Patxot va fer destacar eren homes i dones que van excel·lir en els camps de la meteorologia, l'astronomia, la música, l'arquitectura, la sociologia, el folklore, la història, el dret internacional, les matemàtiques o la biologia. Arts, ciències i humanitats, tant era. L'interès que aquell home va sentir per tantes branques del coneixement és notable.

Certament ell sempre es va identificar amb l'astronomia i la meteorologia, per les quals va sentir una enorme passió sent encara un estudiant adolescent a París i a Londres. Hom creu que amb l'escrutini infatigable dels astres celestes, en Patxot desconnectava dels fangars terrenals. Les estrelles, els planetes, els cometes, els meteorits i els

per molt que sapies es
molt més lo que ignores.

Reflexions

núvols el distreien de frustracions personals (hauria volgut dedicar-se plenament a la ciència i no ho pogué fer), de marmessoreries carregoses (la de la seva riquíssima cunyada, Concepció Rabell), de tragèdies familiars (la mort de les seves filles Montserrat i Maria) i de comportaments mesquins (la llista és massa llarga per a l'espai d'aquest article). Però, tot i el seu amor vers l'observació del cel, mai no va renunciar a conèixer el màxim de coses d'un munt de matèries.

¿No fora meravellós que tots els joves de l'Escola s'interessessin tant per una equació de segon grau com pels significats ocults d'uns versos? ¿Per les causes de la Revolució industrial del segle XIX, com per la programació d'un robot? ¿Pel domini d'una tècnica esportiva, com per la capacitat d'entendre una partitura musical? L'interès per tot allò que afecta l'ésser humà ens converteix en humanistes i és un altre dels valors que el polifacètic Rafael Patxot i Jubert ens genera. I n'hi ha més.

El mecenes Patxot és fill de la seva època. Els moviments culturals amb els quals va créixer aquell ganxó van ser la Renaixença i el modernisme. Si l'un volia recuperar la llengua i la literatura catalanes, l'altre perseguia la innovació, la modernitat i el canvi, especialment en l'arquitectura. Aquelles tendències el van atrapar. Després va arribar el noucentisme, amb una importantíssima càrrega política, que va culminar amb l'establiment de la Mancomunitat de Catalunya, enguany fa, justament, cent anys. Llengua i cultura catalana, futur i un país per construir.

El compromís de Patxot envers la seva terra es va manifestar al llarg de tota la seva vida. Primer amb una tasca de mecenatge ingent i immensa. Ell va treballar per enfortir la Biblioteca de Catalunya, l'Institut d'Estudis Catalans, l'Ateneu Barcelonès, l'Orfeó Català o el Centre Excursionista de Catalunya, només per esmentar algunes entitats del país. Després, la seva coherència es va evidenciar amb el seu exili voluntari a

Suïssa, negant-se a acceptar una dictadura que destruïa el seu món, que va anul·lar la llibertat dels individus i de la seva nació, i que va saquejar la seva estimada biblioteca.

El coneixement del seu petit país i l'amor a la terra va ser un dels valors més perennes de la vida i obra de Rafael Patxot. La seva catalanitat de pedra picada, però, no era incompatible amb una visió cosmopolita del món. Ell fou un home políglota i viatjat, i sempre va estar disposat a col·laborar amb entitats internacionals com la Comissió Internacional per a l'Estudi dels Núvols o el Tribunal Permanent de Justícia Internacional de L'Haia. Patxot va entendre el món des de Catalunya. Ell va ser un Patxot (orgullós de la seva nissaga), un ganxó (enamorat de l'Empordà) i un català (compromès amb la seva pàtria) d'esperit universal. I tots aquests valors són ben apropiats per a qualsevol ciutadà.

En definitiva, la vida i l'obra de Rafael Patxot i Jubert transmeten humilitat intel·lectual, cooperació i treball en equip, interdisciplinarietat, humanisme i curiositat per tot tipus de sabers, catalanitat i universalitat. Tots aquests valors valen la pena. Però ell en va promoure molts més. Maria Àngels Sauquet, historiadora i arxivista de Sant Feliu de Guíxols, ha identificat alguns d'aquests altres punts forts: l'estimació per l'aprenentatge, la promoció dels llibres i de la lectura, la defensa de la cultura de l'esforç i el seu altruisme. I la biòloga Creu Cases, quan recordava la casa del mecenes al passeig de la Bonanova, explicava que els Patxot gairebé no generaven residus i que duïen una vida d'un sorprenent ecologisme matiner. Una bona colla de valors, ben dignes de ser promocionats entre l'alumnat de qualsevol indret del món.

Rafael Patxot, convençut de no poder escapar de la frase de Thomas von Kempen, no només va declarar la seva humilitat intel·lectual, sinó que es va autodefinir com un «estudiant vitalici». Estudiar i aprendre durant tota la vida.

Retrat de Rafael Patxot i Jubert (Fotògraf Frederic Ballell i Maymí. 1911. Arxiu Fotogràfic de Barcelona).

Quin gran aprenentatge!

Al llarg de l'any 2014, l'Escola BetànicaPatmos ha fet diverses tasques per divulgar la figura i els valors de Rafael Patxot i Jubert: auques, dibuixos, una gimcana pel centre de la ciutat, poemes i textos que han generat un llibre de Sant Jordi, articles, sortides a la Masia Mariona o, fins i tot, un punt de llibre inspirat en el seu ex-libris. Gràcies a la commemoració del cinquantè aniversari de la seva mort, el 8 de gener tots els alumnes del centre, acompanyats dels seus mestres i professors, es van trobar davant la torratxa per homenatjar-lo. Us puc ben assegurar que la visió de tots junts feia molt de goig.

La redescoberta d'en Patxot ens estimula a recuperar i difondre molts altres patrimonis personals de BetànicaPatmos, unes persones, famílies i entitats que només es poden trobar a l'Escola. Tot plegat forma part de la nostra herència comuna. És fonamental que en prenguem consciència perquè, com deia el filòsof Kierkegaard, cal mirar enrere per comprendre la vida, la qual hem de viure, però, mirant cap endavant.

Interview with...

Our representatives at the UN. MUNOG 2014

C. Bobé, M. Guri, Albert Puiggròs, M. Salagre, alumnes de 4t ESO

On October 29th, eleven 1st Baccalaureate students returned from Sindelfingen, Germany, a small town near Stuttgart. This trip to participate in MUNOG (Model United Nations of Goldberg) was their reward for the excellence of their studies so far. MUNOG is a very ambitious project that aims to engage new generations with the problems that shake the world. All this so that our youths, who will become tomorrow's citizens, are prepared to face the new challenges ahead of them.

Organized in similar committees to those in the UN and for seven intense days, young people from different parts of the world came together to simulate the dynamics of international relations, taking on the role of representatives of different states. The work was arduous, with some moments of relaxation. However, the experience was worthwhile, as evidenced by the testimonies of some of the participants (Enric A., Carla B., Joana C. Marc C., Oriol G., Miguel M., Helena P., Maria R., Mariona S. i Mar V.), who kindly granted us an interview.

What was your reaction when you found out that you had been chosen to go to MUNOG?

We were all very excited and proud that we had been chosen, considering that we had been working really hard. We were all relieved and really happy because we had accomplished the goal that we had set for ourselves at the beginning of the year.

Did the test run of the conference at school help in any way before going to MUNOG?

It helped us understand how the committees worked and what the flow of things at the conference was going to be. Although we learned what we had to do from the test run, we were still surprised that the debating skills and the level of English of the rest of the groups

were a lot higher than we had expected.

What was your first impression when you arrived at the conference? Was it how you had expected it to be?

We thought it was a very interesting environment and that the people there were very well prepared and had a lot of experience. A few things were different from what we expected, but these were only minor things. Other than that, it more or less matched our expectations.

What was it like on a day to day basis? Was it easy to get adjusted to the routine at the conference?

In the morning we would wake up at around 6:30 A.M. and have breakfast, and later we would catch the train and head to where the conference was held. Our day was filled with activities, speech giving, and listening to a lot of different presentations. Then we would head back to the hotel and go to bed at around 1:30 A.M. It was pretty easy to get used to the routine there, except for the short amount of sleep. When we got

back to Barcelona we were all exhausted, but overall, it was relatively easy to get adjusted to the schedule.

What was your work method at the conference?

If we had any questions or comments we would write them down in a notebook and ask them later. We would also prepare our speech and present it to all the other countries. They would ask us questions on how we could resolve the problem discussed.

What were the most important resolutions at the conference?

The most important resolutions were education, how to improve the economy, post-war aid, etc. They were similar, but depending on the committee the resolutions would vary slightly.

Did you have an important role at MUNOG?

We didn't have a relevant role at MUNOG, mostly because there were a lot of groups there that had been attending the conference for years. We were

Interview with...

there mostly to experience something new and get the gist of it.

What did you do during your free time?

We would work on our presentation for a lot of the time. Also, we would go around to different groups to get to know them better and to find out what their project was about.

Has this experience helped you to better understand what the UN does?

It really did. Now we know how hard they work, and that it is a stressful job, but we could tell that everybody there enjoyed doing what they do, and that they wouldn't change it for anything else.

If you had the chance would you go back and do it all again?

If we had the chance, I think we would go back. We would go back just to get to know everyone better and to learn more. It was such a good experience that it would be worth doing it again.

Would you have done anything differently?

What we should have done differently is preparing our presentation a bit more, but other than that, it was a very good experience, and we wouldn't change it in any way.

What is the most important thing from MUNOG that you have walked away with?

We would say that the experience in general was the most important thing. We learned so much from so many different people. We walked away with a new understanding of problems being faced all over the world, and all of the people that work hard to run those countries and to fix those problems. It was really an eye-opening experience.

Were you disappointed when the conference was over?

We were disappointed because we had had such a good time at the conference and had met so many new people that it

was sad to say goodbye and come back to Barcelona.

Finally, would you like to share some anecdotes?

One night, we were at a restaurant. When we finished eating, we paid but didn't leave a tip. The waitress went over to the teachers' table and started crying because she thought she had done something wrong. We did not know it was so important there.

Another anecdote was that a girl who had asthma fainted during her presentation. Nerves can do that!

La vida a l'Escola

No fou un adéu, sinó un arreveure

Patricia Ibárcena, antiga alumna de la promoció Invictus

Perquè cap etapa en aquesta vida és eterna, hi ha un moment en què, ens agradi o no, cal dir adéu. El com fer-ho és cosa de cadascú. A BetàniaPatmos des de sempre hi ha la tradició de celebrar un acte de graduació on, després d'anys i anys d'estar junts, alumnes i professors es reuneixen per última vegada per posar un punt i final a una de les etapes més importants de totes: l'escolar.

El passat 23 de maig, la generació Invictus –la del 1996– va entrar a la Sala d'actes per presenciar la fi del seu pas per BetàniaPatmos. Un per un, els alumnes es van anar seient a les butaques i, un per un també, van arribar els professors, els qui els havien acompanyat durant tants cursos. La cerimònia va començar amb un discurs de l'Antoni Basas, el convidat especial qui, amb les seves paraules, va fer riure, pensar i reflexionar als estudiants sobre el seu futur. «Perquè –com bé va dir– tothom té un perfum, i al final això és el que queda. I no, no parlo d'Yves Saint Laurent». I és que és increïble com eren 76 els alumnes d'aquesta promoció i com els 76 eren diferents entre ells. Ni millors ni pitjors: simplement diferents. Al cap i a la fi, el que compta no és la carrera que un o altre decideixi estudiar, el camí que vulgui emprendre, sinó l'essència de cadascú, el que el defineix com a persona. Perquè si sabem qui som i on volem arribar i posem tots els nostres esforços a aconseguir-ho, tard o d'hora, hi arribarem i, quan ho fem, ens

reconeixeran per ser nosaltres i no més nosaltres. Tot seguit va arribar el torn dels altres discursos. Primer va parlar en Ricard Pol, el director del centre, qui va dedicar unes paraules als seus alumnes. A continuació ho va fer en Graham Milligan, professor de llengua anglesa, qui, a través del relat d'una història, va acomiadar-se no només dels estudiants, sinó també del professorat, en motiu de la seva jubilació. Després va arribar el torn dels representants de l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes; el matrimoni Zegrí va agrair a BetàniaPatmos l'haver format els seus fills amb educació i valors. En Santi Ruiz, acompanyat de la representant de l'Associació d'Antics Alumnes, i en Lluís Saumell, consiliari de l'Escola, també van oferir als presents les seves paraules. És veritat; totes recordaven el moment que s'estava presenciant, totes recalaven la fi d'una etapa. Però també és veritat que, més que un adéu, era un arreveure, un «això no acaba aquí», perquè, d'alguna manera, tots els alumnes que passen per BetàniaPatmos continuen vinculats a l'Escola després d'acabar els seus dies com a estudiants de Batxillerat. Tots acaben tornant a pujar la rampa, a caminar entre els seus murs i arbres, a veure els que en una època van ser els seus professors i a trobar-se amb els antics companys per tornar a riure i compartir.

Per últim es va parlar en nom dels membres de la generació. Les paraules escrites van passar a ser els fragments d'un relat, «perquè, què érem tots els allà presents sinó petites parts d'una història que s'havia anat creant any rere any i que, després de centenars de dies, moments i records, arribava a la seva última pàgina, al seu final?». Paràgraf rere

paràgraf es van recordar els diferents moments que descriuen el trajecte d'un alumne de BetàniaPatmos, començant per Infantil, gaudint dels patis de Primària, passant per l'ESO i acabant en el Batxillerat. Es van rememorar els capítols sentits i viscuts per tots. I, d'aquesta manera, després que s'iniciés el procés de recollida de diplomes, l'acte de graduació va concloure entre aplaudiments, rialles i algun que altre plor.

Un any més que ha passat veloç com mai, una altra generació que s'acomiada. I és que, per molt diferents que siguin els nostres camins a partir d'aquell moment o per molt diferents que siguem entre nosaltres, tots sabem una cosa: recordarem per sempre BetàniaPatmos i, algun dia, per molt llunyà que sigui, tornarem a trepitjar aquella rampa.

Arreveure, BetàniaPatmos.

L'alumne escriu...

Una paraula és una paraula és una paraula

Laia de Daniel, alumna de 2n de Batxillerat

El llenguatge, la llengua movent-se, movent-se per emetre cert so, per emetre una paraula, una paraula que pot significar-ho tot o no significar res. Transmetre un sentiment, un pensament, una idea. Expressar-se, queixar-se, demostrar-se, obligar-se, descriure's, inventar-se.

«Llenguatge», em repeteixo a mi mateixa. L'ús de paraules, de gestos, de cares, d'expressions per poder comunicar-nos, per dir el que pensem, el que sentim, el que volem, el que estimem.

Busquem descriure la realitat o inventar-nos ficcions, somiem a estar lluny o a tornar al passat. Però, què entenem per paraula?

Nietzsche la descrivia com «la transposició sonora d'un estímul nerviós». El DIEC la defineix com a «mot en tant que serveix per a expressar el pensament». Aquesta definició, tanmateix, queda incompleta si no sabem què és un mot. «Unitat significativa que consta d'un o més morfemes, caracteritzada per una certa autonomia funcional dintre d'una

oració o un sintagma.» La Viquipèdia respon la pregunta amb: «El terme paraula és controvertit, ja que no hi ha límits precisos per establir què és i què no és una paraula en tant que unitat lingüística. Convencionalment es considera que és el conjunt de lletres amb sentit entre dos espais, però aquest criteri fa referència a la llengua escrita i, per tant, oblidat les llengües no alfabètiques, les que només tenen tradició oral i discurs parlat».

Per a mi, una paraula no és res més que el nom que li ha posat l'home a les coses, no res més que una etiqueta, una etiqueta per diferenciar, a l'hora de comunicar-nos, un home d'una dona, un arbre d'una pedra... Però, qui decideix com s'ha d'anomenar cada cosa? Qui diu que forquilla és femení i ganivet, masculí? Per què un elefant és gran i un ratolí, petit? Qui decideix si una pedra és dura o tova? Ningú. Estem falsejant la realitat. L'estem fent subjectiva, humana, antropomòrfica. Així, la pedra és dura perquè ho és més que el nostre cos, raó per la qual l'etiquetem com a dura de forma inherent.

En definitiva, som egoistes. Els que decidim com dir-li a un objecte, els que etiquetem i tenim aquesta mania tan dins nostre que no hi ha res que no estigui perfectament catalogat ens creiem el centre de tot, el centre de tota mesura. Els donem un gènere a les coses perquè és el que la humanitat ha conegut des de sempre: o som mascles o som femelles. Però, en realitat, existeix aquesta diferenciació? Som realment diferents? Potser sí que ho som físicament, però som tan diferents com per posar un article a cada objecte, a cada sentiment o a cada emoció?

Per què som així d'egoistes? Per què sempre volem ser el centre del món? Som així perquè encara no hem conegut cap ésser que faci ús del llenguatge; no hem trobat res que pugui parlar per si sol i que es faci entendre, ni sabem de cap cosa que pensi i utilitzi la raó. Significa això que som els únics?

Sempre ens han dit que som millors que els altres animals perquè parlem, però el llenguatge no és sempre beneficiós, ans al contrari, molts cops en sortim perjudicats. Quants cops ens hem vist en un problema per un simple malentès, per quatre paraules mal dites o mal enteses, per donar-li una entonació d'interrogació en lloc d'enunciació, per donar per descomptat, per preguntar de més? Però no tot són malentesos. Massa cops s'ha utilitzat el llenguatge per coses horribles, per manipular gent, per

culpar gent, per matar gent. Quantes atrocitats s'han dut a terme pel poder que donen els discursos, per totes les mentides que s'han dit, per tot allò que s'ha fet sense paraules?

Ens creiem lliures, però no som res més que titelles del llenguatge, del llenguatge emprat pels poderosos, del poder de les paraules. El poder del discurs, del llenguatge o del coneixement és aquell que tots tenim en diferents dosis. És aquell que podem utilitzar en alguns moments, amb algunes persones, en certs llocs. És saber més, per poc que sigui, que aquells a qui fas el discurs per poder dominar-los, convèncer-los o simplement commocionar-los. Com va aconseguir Hitler que gairebé tot un país el seguis? Amb paraules, amb promeses, amb el llenguatge. El règim nazi no només és caracteritzava per la seva set de poder i d'expansió, per les seves armes noves i letals; la seva eina més perillosa era el discurs. És cert que també hi tenen a veure els sentiments, la crisi, la necessitat de restaurar-se i fer-se potència, però és que les paraules van més enllà del missatge.

Per a cadascú de nosaltres les paraules signifiquen una cosa. Pot ser que sigui la mateixa, si bé mai no la interpretem de la mateixa manera. La interpretació del llenguatge ve, majoritàriament, de l'experiència. Un cop compresa una paraula, una idea, un cop s'ha pogut relacionar d'alguna manera amb nosaltres o amb la humanitat, aquesta forma part del nostre diccionari personal, un diccionari que mai no arribarà a estar ple, però que mai no el trobarem buit. I cada una d'aquestes paraules que hem anat incorporant a poc a poc tenen un significat especial per a nosaltres. Potser per a mi un llibre és una cosa bona, són hores de diversió, d'emocions, de tranquil·litat i pau, però, per aquell que odia llegir, un llibre serà un malson, hores inacabables d'avorriment. I és que tots tenim gustos diferents perquè no tots pensem el mateix.

Preguntem-nos ara: pensem gràcies al

llenguatge o tenim un llenguatge perquè pensem? Potser mai no tindrem una resposta certa i clara, mai no arribarem a saber la veritat del llenguatge ni del nostre voltant. Jo m'arrisco a donar una resposta. Crec que té més sentit dir que tenim paraules perquè pensem; si no, quina necessitat tindríem per etiquetar i anomenar les coses? Ara bé... això no significa que el llenguatge no ens condicioni el pensament, perquè bé que pensem amb paraules.

El llenguatge va sorgir quan no teníem suficient amb crits o sons; va sorgir quan hi havia la necessitat de comunicar-nos, de dir-nos més que un «gana!», «depredador!», quan l'ús d'eines o del foc ens obligava a nombrar-les en lloc d'assenyalar-les. Però aquest instint animal de comunicar-nos a través de gestos, sons o cants segueix ben arrelat a les nostres vides. Un petó, que pot significar tantes coses, que transmet sentiments in comptables, només és un so o un gest o una acció. Els bebès, en plorar, també ens diuen coses sense fer ús de les paraules, sabem que tenen gana o que se senten sols. Però els humans mai no tenim prou, mai no hi ha suficient per satisfer-nos: necessitàvem més coses, més noms, més sons.

Amb les paraules, formant frases i construint discursos, és com apareixen les idees a les nostres ments. Però no només apareixen, sinó que també condicionen la forma de pensar. No pensa igual un nen que un adult, no només perquè els interessos siguin diferents, sinó perquè el seus diccionaris particulars també són diferents. Tampoc no s'assemblen les ments que parlen diferents idiomes; la idea i l'essència del pensament poden ser les mateixes, però les paraules tenen matisos i significats diferents, ja que tota paraula és intraduable, objectiva i universal.

En definitiva, és cert que els humans hem creat el llenguatge, que és només nostre, i és aquesta la raó per la qual no hi ha res que ens humanitzi més que les paraules.

Ens uneix BetàniaPatmos

La Pedra Alba. Un símbol sòlid a l'Escola BetàniaPatmos

Javier Salvat, antic alumne de l'Escola BetàniaPatmos; Santi Ruiz, antic alumne, pare d'alumnes i professor de l'Escola BetàniaPatmos

El setembre de 1959 va ser un mes important per a la vida d'un grup de nois l'edat dels quals estava al voltant dels set i vuit anys, nois que proveníem majoritàriament de l'Escola BetàniaPatmos del carrer Plató. En aquella data es va fundar l'Escola Patmos, ubicada en una finca del carrer Bisbe Català (Obispo Catalá a l'època), al barri de Pedralbes. Envoltat d'un camp de conreu, l'edifici de l'Escola constava només d'un petit pavelló prefabricat.

Els qui vàrem tenir el privilegi de formar part d'aquell grup no érem plenament conscients de l'aventura empresa pels nostres pares; nosaltres només teníem el deure d'aprendre i ser feliços en un entorn privilegiat. En veritat, un petit vaixell nou de trinca acabava d'endinsar-se en el mar de l'ensenyament, un vaixell al timó del qual hi havia un jove pedagog amb noves idees i amb molta empenta, l'Emili Teixidor.

El 1963 l'Escola es va traslladar a la seva actual ubicació, per damunt del Monestir, a la finca anomenada Clos Montserrat que la fundació AGES, gestora dels afers econòmics del centre, va comprar a en Rafael Patxot. Recordem amb emoció la coincidència amb les noies de Betània, encara que elles ocupaven –i així va ser durant uns quants anys– un edifici separat del nostre.

El camp de futbol limitava amb l'hort de les monges del Monestir, la qual cosa generava nombroses visites a la sagristia –mitjançant el torn, car eren monges de clausura– per recuperar les pilotes que hi queien fruit de la força dels xuts dels adolescents. Es pot dir que l'esport va contribuir a establir bones relacions de veïnatge.

A l'Escola recent hi havia unes pedres especials.

Es poden rebre pedres de moltes maneres; la majoria de vegades quan això passa acompanyen el rebuig i la violència. Nosaltres mateixos, com a galifardeus que érem en aquella època de pantalons curts i genolls encetats, ens llençàvem pedres en les baralles i en els exercicis –quasi obligatoris de l'edat– fent punteria sobre llaunes i altres dianes. A la colla hi havia també experts a saltar còdols a la bassa. El rècord estava en els cinc bots i calia triar pedres planes i de vora arrodonida.

Vam tenir una infància plena i amb formació lítica.

També hi havia pedres a l'Escola, al terra del pati i als murs, a la col·lecció de geologia del laboratori de ciències i unes molt especials presidint l'ambient de classe des de l'alçada d'un armari. Aquestes eren pedres de mèrit, d'honor, pedres guanyades. Quan et feien a mans aquell petit bloc de granit (extret de la mateixa pedrera, pedrera que dona nom al barri, de la qual es van treure les pedres per construir el Monestir) amb una placa gravada enganxada en un dels seus costats i amb l'escut vermell (la *Fi* de Patmos), rebies a més un afegit de complicitat amb una manera de fer escola diferent. Una torna. Un símbol.

El reconeixement era anterior, de feia temps. Quan un company destacava com a amic, com a escriptor, com a lector, com a company, com a artista, com a persona positiva, com a generós, com a persona resolutiva; o per la seva capacitat d'imaginar, de dibuixar còmics, d'interpretar notícies, d'estudiar la natura, de

muntrar clubs d'escacs o clubs d'estudi dels lepidòpters o d'ornitologia, de fer teatre, de proposar aventures o en qualsevol de les vessants del teixit que és la pròpia vida escolar, quan això succeïa, qualsevol interès feia ric l'univers artesanal de l'Escola Patmos.

Un dia et nomenaven en un acte, on estava present tot el claustre, d'aquells que fan institució. Un dels professors –no sempre ho feia l'Emili– lliurava el símbol als mereixedors de la Pedra Blanca. Recordem l'expressió de satisfacció de tots ells, sabedors d'aquesta complicitat.

En aquells actes acadèmics et feies gran amb una Escola que creixia amb l'empenta de la joventut i del futur de persones compromeses amb unes virtuts que esdevindrien lítiques.

Aquest article fou escrit per a la revista *Pedres Albes*, publicació del barri de Pedralbes que gentilmente ens l'ha cedit per a aquest número.

Diàlegs. Un espai de trobada dels antics alumnes de BetàniaPatmos

Elia Hernando, presidenta de l'Associació d'Antics Alumnes de l'Escola BetàniaPatmos

Fa uns mesos l'Associació d'Antics Alumnes de l'Escola va iniciar un cicle de xerrades protagonitzades per antics alumnes i adreçades a antics alumnes. Sota el nom de *Diàlegs* i sempre al voltant d'un tema suficientment ampli per integrar experiències diverses, es convidava diferents professionals, que van passar els primer anys de la seva educació a l'Escola, perquè ens expliquin què fan a les seves vides tant professionalment com personalment.

Ja s'han organitzat dues sessions, la primera al gener de 2014, entorn al camí solidari dels antics alumnes, xerrada a la qual van assistir com a convidats l'Alejandra Manau, l'Elena Campistol, l'Ana Sentís, la Xènia Baeza i la Montse Pal, i que va tenir la Sandra Quesada, aleshores alumna de 2n de Batxillerat que redactava el seu treball de recerca *Retrato robot del antiguo alumno de BetàniaPatmos en relación a los jóvenes españoles*, com a convidada d'honor en obrir l'acte. La segona edició girà entorn «El món del llibre». Es va celebrar el juny de 2014 i en aquesta ocasió vam estar acompanyats del Milo Krmpotic, la Sabina Andrés, la Marta Borrell, en Patxi Beascoa, la Maria Moreno i en Marc Fernández, convidats entre els quals comptàvem amb editors, directors artístics, escriptors i lec-

tors... En aquella ocasió va obrir l'acte en Javier Salvat, antic alumne de la primera promoció de Patmos amb un vincle personal molt estret amb els llibres i la lectura, que va obrir el seu discurs des del record del fundador de l'Escola Patmos, l'Emili Teixidor, de qui va recuperar la gran pregunta «Tot això està molt bé, però ja l'hegiu?».

Amb aquestes trobades hem descobert els camins que han seguit aquelles persones que una dia van compartir temps i espais amb tots nosaltres, però, a més, hem après molt sobre diferents aspectes que alguns desconecíem i fins i tot no sabíem ni que existien. I és que *Diàlegs* pretén ser una finestra que s'obri des del passat cap al futur, finestra que ens permeti descobrir nous horitzons que hem perdut de vista en el nostre dia a dia, de la mà de persones amb les quals hem compartit un fet comú, l'escola, encara que formin part de diferents generacions. No oblidem també que *Diàlegs* ens dona l'oportunitat de tornar a l'Escola, de fer una passa enrere i mirar les coses amb la perspectiva que teníem no fa tants anys!

Us deixem a continuació alguns dels testimonis dels antics alumnes que han assistit a les sessions de *Diàlegs*. Nosaltres seguim treballant per organitzar-ne més. Us hi esperem!

EL CAMÍ SOLIDARI DELS ANTICS ALUMNES gener de 2014

Alejandra Manau, promoció 2001
Tècnica responsable de captació de fons d'Ulls del món

El passat 16 de gener l'AAA de l'Escola ens va demanar a diferents antics alumnes que treballem o col·laborem amb ONG que tornéssim per un dia a BetàniaPatmos per explicar la nostra experiència en aquest sector i com l'escola havia influït que emprenguéssim aquest camí. En el meu cas, vaig presentar la Fundació Ulls del món, entitat sense ànim de lucre que lluita en alguns dels territoris més vulnerables del món contra la ceguesa evitable, contribuint així a fer que les persones amb deficiències visuals i sense recursos econòmics dels països pobres puguin rebre atenció oftalmològica de qualitat.

La trobada de *Diàlegs* va ser molt especial. Ens vam congreguar antics alumnes de diferents promocions units per una motivació comuna: aportar el nostre granet de sorra per intentar fer d'aquest món un lloc més just. Certament va ser molt interessant, ja que la tipologia de projectes que vam presentar fou molt variada: cooperació, animals, salut, educació... A més, la retrobada amb profes-

Ens uneix BetàniaPatmos

sors també va ser molt emotiva. Al cap i a la fi, tots ells, en concret, i el BetàniaPatmos, en general, formen part del que avui som tots i totes nosaltres com a persones i com a professionals.

Animo a l'AAA a seguir endavant amb l'espai de *Diàlegs*, ja que són trobades molt enriquidores tant per als ponents com per als oients, i, a més, reforcen els vincles dels antics alumnes amb l'Escola i el professorat. Endavant i gràcies per la iniciativa!

Elena Campistol, promoció 2013

Cofundadora de Zikkomo juntament amb l'antic alumne Oscar Pierre

Zikkomo és una plataforma d'acció vinculada a l'ONG Active Africa que vam iniciar dos antics alumnes de BetàniaPatmos el 2010 per tal de donar una oportunitat a nens i nenes de Malawi. Actualment, proporcionem beques a adolescents per a la secundària i la universitat; col·laborem amb dos orfenats i destinem el 25% dels nostres ingressos a projectes a Catalunya, on la situació cada dia és més delicada. El nostre finançament prové bàsicament d'esdeveniments esportius on intentem unir esport, solidaritat i diversió.

Quant a la primera edició de *Diàlegs*, va ser magnífic compartir aquell vespre amb altres antics alumnes de BetàniaPatmos amb una visió similar del món i unes ganes de canviar les coses que fan gran la nostra escola. Tot i que no érem gaires, tots nosaltres tenim forces per seguir lluitant i involucrant més gent cada dia.

Ana Sentís, promoció 1992

Responsable de l'àrea de Bon govern i desenvolupament organitzatiu a Intermón Oxfam

Fa deu anys vaig començar a treballar a Intermón Oxfam, primer com a adjunta a la direcció general i actualment com a responsable de l'àrea de Bon govern i desenvolupament organitzatiu. Em sento molt afortunada de treballar a una

organització que té com a finalitat lluitar contra la injustícia i la pobresa, i generar canvis perquè tothom pugui tenir una vida digna. Cada dia aprenc coses interessantíssimes i sento que la meua feina té sentit.

De la tornada a l'Escola m'agradaria explicar que pujar la rampa em va posar la pell de gallina, perquè em van venir a la ment molts bons records. L'Escola va ser clau per a mi perquè em va donar moltes eines que he anat utilitzant personalment i professionalment, i vaig rebre una educació basada en aspectes i valors claus com ara la solidaritat, el respecte, la sensibilitat i la disciplina.

El dia que vaig fer la ponència, junt amb el meu marit, vaig prendre la decisió final de l'escola on aniran els meus fills a partir del curs vinent: el BetàniaPatmos!

Montse Pal, promoció 2003

Responsable de màrqueting de l'àrea educativa de la Fundació CRAM

Diàlegs me ha dado la oportunitat de explicar el proyecto en el que ahora estoy involucrada: la Fundación CRAM, una entidad privada sin ánimo de lucro dedicada a la protección del medio ma-

rino y de las especies que lo habitan.

Hacia poco que había estado en BetàniaPatmos, ya que en noviembre se hizo la cena de antiguos alumnos (ya 10 años!), así que el impacto no fue tan fuerte como el que vivieron quizá algunos de mis compañeros. Esta vez lo más curioso fue regresar al auditorio, ya que no había entrado desde que presenté mi *treball de recerca*. Es siempre emotivo regresar al cole, subir la rampa, encontrarte con antiguos compañeros de otros cursos, saber de sus vidas y, como no, reencontrarte con profesores. ¡Felicidades a esta iniciativa! ¡Nos vemos en la próxima ronda de *Diàlegs*!

EL MÓN DEL LLIBRE

juny de 2014

Javier Salvat, promoció 1968

Els meus primers records relacionats amb el món dels llibres daten de la meua primera infantesa a l'Escola BetàniaPatmos del carrer Plató i continuen als barracons del carrer Bisbe Català. La lectura va protagonitzar moltes anècdotes al llarg dels anys escolars. Recordo una de ben divertida. Un equip de futbol de

l'escola que havia guanyat el campionat escolar de Barcelona va anar a presentar el trofeu a l'Emili Teixidor, com a director de l'escola. Deixant la copa de banda, l'Emili va agafar el capità per la mà i li va dir: «Tot això està molt bé, però ja llegiu?».

Estic encantat d'haver pres part en aquest encontre per dues raons: en primer lloc, tornar a l'Escola és sempre per a mi quelcom de molt especial, un viatge emocional en primera classe; en segon lloc, per haver pogut constatar que l'esforç de l'Escola per difondre el món de la lectura i la literatura no ha estat en va. La diversitat i la qualitat de les diverses aportacions n'és la prova. Veure persones compromeses amb la difusió de la cultura des del vessant de l'escriptura, la crítica i l'edició és enormement reconfortant. Malgrat els moments complicats per a molts sectors –i el món del llibre no n'és precisament l'excepció–, aquests tipus d'actitud ens fan ser optimistes per afrontar els difícils reptes que ens esperen.

Sabina Andrés, promoció 2006

Fundadora de l'editorial Blind Books

Deixar l'Escola en el marc d'una promoció anomenada ESTA-fo-TUT.cat no

presagiava res de bo. Simplement deixava entreveure que els nostres primers passos fora d'una escola com BetàniaPatmos serien difícils en algunes ocasions, complicats en d'altres, però del cert que gratificants gairebé en el 100% de les ocasions. El fet de «triar» sempre ha anat de la maneta amb l'escola i amb la vida, en el meu cas: triar el Batxillerat artístic, triar Belles Arts, triar Atenes, triar el gravat, triar el disseny gràfic, triar Nova York i triar recentment el món editorial. Triar sense prejudicis, diversificant i ampliant horitzons. Blind Books s'estrena amb la voluntat de potenciar escriptors joves en llengua catalana i alhora ser plataforma de visibilitat per a il·lustradors, gravadors i fotògrafs nous. Entre les nostres màximes hi ha el fet de publicar amb dedicació, afecte i un alt nivell de qualitat impresa. *Metres quadrats* ha estat el nostre primer fill literari, una obra senzilla, directa, reflexiva i irònica.

Diàlegs ha estat la plataforma que ens ha apropiat el punt de vista del món editorial des dels diversos sectors que el componen. Alhora ens ha donat un registre ampli pel que fa a experiències, anècdotes i problemàtiques del sector que ens uneix, un sector lamenta-

blement castigat, però sempre amb ganes d'evolucionar i adaptar-se als nous temps. Alguns hauran estat més catastrofistes que d'altres, però tots hem coincidit alhora de sentir-nos privilegiats i afortunats de participar d'aquest àmbit que tantes dosis d'alegria ens proporciona, esperem que per molts i molts anys!

Milo Krmpotic, promoció 1992

Redactor en cap de la revista *Qué leer*

Muchos años antes de convertirme en redactor jefe de *Qué Leer*, pero como parte de una de esas líneas vitales que, por más vueltas que den, uno puede identificar sin problemas, el primer medio impreso en el que vi mi firma fue el *Parlem-ne*. El segundo, por cierto, fue, allá por 7º de EGB, la revista *Music News / High Voltage*, para la que la escuela nos cedió el uso de su ciclostil cuando se acabó el chollo de las fotocopias que hacíamos en el despacho del padre de mi socio en la iniciativa, Alejandro Pérez.

Algunos años después de convertirme en redactor jefe de *Qué Leer* –seis, concretamente–, me ha resultado tan emotivo como coherente regresar a BetàniaPatmos para comentar mi experiencia periodística, que entiendo representativa del estado de la prensa cultural, uno de los puentes principales entre el libro y el lector, pero que hoy sufre una triple crisis: la general, la particular del medio y el cambio de paradigma entre el papel y el ámbito digital. Y no diré que la línea a la que me refería antes haya quedado atada y bien atada –espero tener más recorrido vital y profesional, la verdad–, pero agradezco de corazón la posibilidad que se me ha dado de recordarla, de compartirla y, sobre todo, de complementarla con las aportaciones de mis compañeros de panel.

Activitats

Aprenentatge, estratègia i raonament

Marc Raventós, coordinador de les activitats extraescolars

Els escacs tenen el seu origen fa més de 1.500 anys a l'Índia. D'ençà, han evolucionat amb el temps i les cultures i avui en dia la seva pràctica i aprenentatge s'estenen arreu del món. L'Escola fomenta en tots els alumnes la pràctica d'aquest esport llegendari, mil·lenari i inabastable en les seves infinites variacions.

Tot comença amb una encaixada de mans; els jugadors mostren així el seu respecte per l'adversari i, tot seguit, el silenci dóna pas a l'inici del joc. Una bona jugada pot desarmar una dama, un pas en fals pot tenir greus conseqüències. Sigui com sigui, en aquest joc cal ser responsable de les pròpies decisions.

Considerats una valuosa eina per al desenvolupament de la intel·ligència i la formació del caràcter, els escacs ensenyen a pensar. Són nombrosos i coneguts els efectes positius que aquest joc aporta al món de l'educació. Així, entre les competències i valors que es treballen, destaquen la memòria, la concentració, el raonament lògic, la planificació, la responsabilitat, l'auto-crítica, la creativitat...

A l'Escola BetàniaPatmos, els escacs tenen presència en diferents escenaris. Cada divendres al migdia, els alumnes que ho desitgen poden jugar a escacs en el solàrium. S'agrupen en equips i juguen a l'ombra d'un pi a aquest esport llegendari. Peons, dames, torres, cavalls i alfils es desplacen pels taulells en les classes extraescolars que tenen lloc els migdies tant en aules de Primària com d'Educació Infantil. Tots ells amb un mateix objectiu: fer caure el rei de l'adversari.

Un altre escenari. Cada any, a la festa de l'Escola, un professor de l'Escola d'escacs de Barcelona salta d'un taulell a un altre en les partides simultànies que s'organitzen per a tots els participants de la jornada festiva.

I un altre. Alumnes de l'Escola participen en els tornejos interescolars organitzats per l'Escola d'escacs de Bar-

celona. En aquest sentit, són molts els trofeus que llueixen en les habitacions d'alguns alumnes de l'Escola.

A tall d'exemple, el passat mes de maig de 2014 va tenir lloc a Buitrago de Lozolla (Madrid) el primer campionat d'Espanya d'escoles (sub-12). Una representació d'alumnes del nostre cen-

tre (la Paula C., en Jordi F., en Jan G., en Bruno R. i l'Oriol C.) hi va participar en aquesta primera edició i va assolir el 9è lloc en la classificació. La nostra següent data ha estat dissabte 15 de novembre, quan ha tingut lloc al menjador de l'Escola el 13è torneig escolar individual.

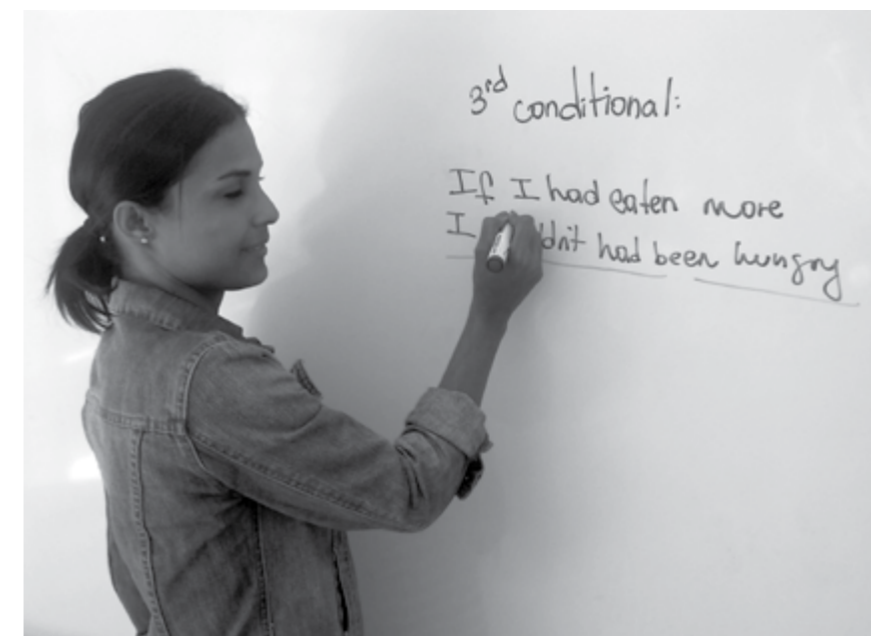
Noves propostes per a antics alumnes i familiars

Marc Raventós, coordinador de les activitats extraescolars

L'aprenentatge no té límits ni edat. És per això que des de l'Escola hem decidit ampliar l'oferta educativa extraescolar a tots aquells antics alumnes, mares, pares i familiars de l'Escola que ho desitgin. Així, us animen a fer de BetàniaPatmos un espai per a l'aprenentatge de petits i grans tot perseguint l'objectiu de satisfer els interes-

sos, necessitats i motivacions de tots els col·lectius que formen o han format part de l'Escola.

En una oferta ben àmplia, l'Escola ofereix classes d'instruments per a aquells que desitgen aprendre a tocar un instrument musical o bé ja en saben i volen continuar ampliant el re-

classes d'instruments

Business English

alemany bàsquet

xinès anglès

pertori i millorant la tècnica. Els esmorzars lingüístics, per la seva banda, són una activitat dirigida a tots aquells pares, mares i antics alumnes que desitgen iniciar-se, continuar o perfeccionar l'aprenentatge d'una llengua per motius laborals o d'oci.

Les llengües disponibles són anglès, alemany, francès, xinès i italià. Les classes, que es poden fer en grup, per parelles o individualment segons els interessos i preferències dels participants, tenen lloc al menjador, un espai tranquil i amb unes vistes privilegiades que ens amenitzen l'esmorzar.

Per a aquells que tinguin un interès purament laboral i vulguin treballar termes i expressions de l'anglès dels negocis tot afinant les habilitats expressives d'aquest idioma, poden fer l'activitat de Business English, classes que s'adaptaran als interessos, les preferències o les necessitats específiques dels participants.

Finalment, en l'àmbit esportiu convidem els antics alumnes i familiars a les activitats de futbol sala, bàsquet i natació, activitats que poden ser un punt de trobada amb els amics, un espai per fer exercici així com per millorar i perfeccionar la tècnica dels diferents esports.

L'objectiu d'aquestes activitats és obrir l'Escola a tots aquells que d'alguna manera hi estan vinculats, convertint-la en un lloc on després del Batxillerat encara es pot venir a aprendre música, llengües, esports..., on després de deixar els fills o nets a classe els pares o avis també poden continuar la seva formació. Una Escola per a totes les edats.

natació italià
esmorzars
lingüístics
futbol sala
francès

